

ת"ד 3703/07/12 - מדינת ישראל נגד שמעון יוסף פרץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3703-07-12 מדינת ישראל נ' פרץ
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמעון יוסף פרץ - ע"י עו"ד שור ואח'

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש. על פי האמור בכתב האישום נהג הנאשם בת"א רכב משא ברחוב בני אפרים ממערב למזרח והתקרב לצומת עם רחוב לאה (להלן: "הצומת") וזאת כאשר הוא מצוי בנתיב השני מימין מבין 4 נתיבים. הנתיב השני מימין מיועד לנסיעה לכיוון ישר בלבד. על פי האמור בכתב האישום הנאשם החל לפנות ימינה מן הנתיב השני מימין - המיועד כאמור לנסיעה ישר בלבד - ובדרכו חסם דרכו של אופנוע, פגע בו וגרם חבלות של ממש לרוכבו (שבר בברך).

2. במסגרת פרשת התביעה העידו, בין היתר, מר ניר בר (להלן: "הנפגע"), חברו של הנפגע מר איל פרדר (להלן: "איל"). כמו כן העידו הגב' איזבל דג'ו, עדת ראיה לתאונה, וכן בוחן התנועה מר יוסי ירקוני ומתנדבת הגב' בר מזל חלפון. הנאשם העיד לעצמו במסגרת פרשת ההגנה.

3. הנפגע העיד כי רכב עם חברו, איל, והגיע לצומת כאשר הבחין ברכב הנאשם בנתיב המרכזי, כלשונו. לטענתו, איל בחר לעקוף את רכב הנאשם ואילו הנפגע בחר שלא לעשות כן אלא לנסוע בנתיב הימני ביותר המאפשר נסיעה ישר וימינה. והנה, בעוד רכב הנאשם מצוי מימין לאופנוע הנפגע - ועל כן היה רשאי להמשיך בנסיעה לכיוון ישר בלבד בצומת - "שבר" הנאשם במפתיע את ההגה ימינה, חסם את נתיבו של הנפגע ונגרמה התאונה. לטענת הנפגע, איל עקף את רכב הנאשם מרחק רב לפני הצומת (ע' 9 ש' 6-8). הנפגע טען כי בעת ביצוע הסטייה או הפנייה על ידי הנאשם עם רכבו, היה הנפגע מצוי מרחק של 15-20 מ' ממנו אולם בנתיב נפרד (ע' 9 ש' 9-10). הנפגע עומת עם האמור בהודעתו במשטרה ולפיה חברו, איל, עקף את רכב הנאשם כאשר זה היה בצומת - ולא מרחק רב ממנו כפי שציין בעדותו - והנפגע השיב כי זוהי הערכתו שלו (ע' 9 ש' 28-30). הנפגע הכחיש כי ניסה לעקוף את רכב הנאשם מצד ימין.

4. חברו של הנאשם איל העיד אף הוא. לגרסתו, הוא והנאשם רכבו לעבר הצומת כאמור כאשר רכב הנאשם היה

"שני נתיבים מאתנו" (ע' 11 ש' 5) או נתיב שלישי מימין (ע' 11 ש' 15-16). לדבריו "לקראת הצומת" - מרחק של 100 מ' - 200 מ' - (ע' 11 ש' 18-19) האט רכב הנאשם באופן חשוד ועל כן החליט איל לעקוף את רכב הנאשם, משמאל וכך עשה. כאשר הביט לאחור ראה את רכב הנאשם "פונה ימינה לרחוב ונעצר" ושיער כי היה מגע בין רכב הנפגע לרכב הנאשם.

5. עדת התביעה הגב' דג'ו ציינה כי ראתה את מהלך התאונה ויצאה מרכבה להושיט עזרה. בחקירה ראשית ציינה העדה, כפי שציין הנפגע, כי הנפגע היה בנתיב הימני ביותר ואילו רכב הנאשם היה בנתיב משמאלו כאשר לפתע סטה רכב הנאשם ימינה לכיוון רחוב לאה. העדה עומתה עם האמור בהודעתה במשטרה ולפיה גם רכב הנאשם היה מצוי בנתיב הימני. היא הסכימה כי האמור בהודעה נמסר בשעה שזיכרונה מן האירוע היה טוב יותר וציינה כי "מה שכתוב ונאמר במקום נכון" (ע' 14 ש' 13-14). במלים אחרות, עדה זו חזרה בה מגרסתה בדבר היות רכב הנאשם בנתיב השני מימין.

6. עדת התביעה בר מזל חלפון מתנדבת במשטרה והגיע למקום לאחר קבלת הודעה על התאונה. היא ערכה זיכרון דברים. לעדה זו הוצגה תמונה. היא אישרה כי בתמונה נראה רכב הנאשם כאשר 4 גלגליו בנתיב הימני ביותר. בחקירה חוזרת הבהירה עדה זו כי צוין בדוח הפעולה שערכה כי המשאית הוזזה בעקבות צורך שהתעורר.

7. בוחן התנועה מר יוסי ירקוני טיפל בתאונה. על פי ממצאיו, רכב הנאשם פנה ימינה במפתיע בצומת וחסם את דרכו של הנפגע שהגיע מאותו כיוון נסיעה. לדבריו, כאשר הגיע לזירת התאונה כלי הרכב הוזזו אולם ברשותו תמונה שצילמה העדה איזבל דג'ו המתעדת את מיקום כלי הרכב לאחר התאונה לפני הזזתם. על פי צילום זה טוען הבוחן כי הנאשם ניסה לבצע פנייה ימינה שלא בתוואי הטבעי לביצוע הפנייה אלא במרחק ניכר משפת המדרכה. הבוחן ציין כי הפגיעה אירעה להערכתו מכך שהנפגע נסע בכיוון נסיעת רכב הנאשם כאשר חזית האופנוע פוגעת בחלק הימני אחורי של רכב הנאשם. הבוחן הכחיש כי טענתו כעניין שבעובדה היא כי רכב הנאשם הגיע מן הנתיב השני מימין אלא מדובר בעניין זה סבירות. לשון אחר, אומר הבוחן כי סביר יותר כי רכב הנאשם היה בנתיב השני מימין ולא בנתיב הימני ביותר. עוד ציין הבוחן כי רכב היה הנאשם היה בנתיב השני מימין או "רחוק משפת המדרכה הימנית" וזאת בסבירות גבוהה מאוד (ע' 17 ש' 1-2). הבוחן ציין כי המרחק של 2 מטרים משפת המדרכה שצוין הוא המרחק שציינה העדה איזבל דג'ו על בסיס הצבעה בזירת התאונה (ע' 17 ש' 5-6, 10-13). הבוחן אישר עם זאת כי ההצבעה לא צולמה ולא נמדדה. בנוגע לאפשרות לרשלנות תורמת של הנפגע ציין הבוחן כי איננו סבור כי יש לייחס לנפגע רשלנות כזו מן הטעם שהנפגע קיבל החלטה להיכנס לצומת על בסיס "מצג" שהציג לו הנאשם ולפיו בכוונתו להמשיך בנסיעה ישר והנפגע "לא ציפה שהרכב המסחרי יחליט לפנות ימינה" או "האופנוע לא צפה שהמסחרי ישבור ברגע האחרון ימינה" (ע' 17 ש' 23-26 וכן ש' 27-29). עם זאת, ובהתייחס לתרחיש "היפותטי" לפיו הנפגע רכב מאחורי הנאשם ובאותו נתיב מציין הבוחן כי אם הנפגע ראה מולו את רכב הנאשם בנתיב שלו הוא "לא ירשה לעצמו לנסוע 50 קמ"ש בלי לשמור מרחק. זו הנחת. אם לא עשה כן - יש רשלנות תורמת" (ע' 17 ש' 41-43). הבוחן הדגיש עם זאת כי מדובר ברשלנות "תורמת" ולא ברשלנות "גורמת" שכן מדובר בצומת מרומזר ורכב הנאשם הוא "ששבר" ימינה. הבוחן אישר כי בשים לב לרוחב הנתיב ולרוחב רכבו של הנאשם לא מן הנמנע כי הסטייה ימינה שביצע הנאשם הייתה בתוך נתיב נסיעתו ולא מחוץ לנתיב זה (ע' 18 ש' 9).

8. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. לטענתו, נכנס לנתיב הימני כאשר מגמת פניו בצומת לכיוון ימין כאשר לפתע נעקף על ידי אופנועו של איל, חברו של הנפגע, מצד ימין. מרוב בהלה, מספר הנאשם **"המשכתי כשאני נמצא בנתיב שלי, הראשון מימין"** וכן **"האופנוע בא מימיני במהירות ונבהלתי ממנו והמשכתי קצת כבר התחלתי את הפנייה.. ואז כשאני גולש 2-3 מ' לכיוון ימינה אני שומע מכה. כשהוא חתך אותי מימין, באינסטינקט ברחתי ממנו שמאלה ואז חזרתי והתחלתי לפנות ימינה ואז שמעתי מכה.."** (ע' 19 ש' 14-24). בחקירה נגדית הכחיש הנאשם גרסה לפיה 10 מ' מן הצומת חישב עבורו הנווטן GPS מסלול חדש והורה לו לפנות ימינה בצומת. הנאשם טוען כי לאחר שביצע פנייה שמאלה לכיוון רחוב בני אפרים הורה לו הנווטן לבצע בצומת פנייה ימינה. הנאשם הסביר כי לא ראה את הנפגע במראת רכבו וציין כי כאשר הוא נוסע בנתיבו הוא אינו מצפה כי מישהו "יחתוך" אותו מצד ימין. הנאשם אישר עם זאת כי ביצע את הפנייה ימינה לכיוון רחוב לאה במרחק רב יחסית משפת המדרכה וכי **"האופנוע הראשון כבר הסיט אותי עוד טיפה"** (ע' 21 ש' 30-31 ו ע' 22 ש' 1). הנאשם עומת עם תרחיש בו הייתה התאונה נמנעת אילו היה מבצע את הפנייה ימינה בצמוד, יחסית, למדרכה ועל כך השיב כי נדרש לבצע את הפנייה בקשת רחבה לאור חשש כי יעלה על המדרכה עם גלגלי רכבו אם יבצע את הפנייה בצמוד למדרכה או יפגע בהולך רגל או עמוד חשמל המצוי לטענתו במקום. את כל אלה הביא הנאשם בחשבון בעת ביצוע הפנייה ברוחב שביצע **"ולקחתי קצת יותר רחב ברגע שהיה את האופנוע שהיה את האופנוע מאחורה"** (ע' 22 ש' 7-11).

דין והכרעה

9. כאמור, כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של נהיגה בקלות ראש עקב כך שניסה לפנות ימינה בצומת מן הנתיב השני מימין, ממנו אפשרית נסיעה בכיוון ישר בלבד. נראה כי גרסה זו לא הוכחה במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים. אפתח בגרסתו של הנפגע. על פי גרסת הנפגע, הנאשם אכן נסע בנתיב השני מימין. עם זאת, חברו של הנפגע, איל, הציג גרסה סותרת ולפיה רכב הנאשם היה בנתיב השלישי מימין ולא השני מימין. זאת ועוד: הגב' איזבל דג'ו שהייתה עדת ראיה לתאונה ציינה במפורש בעדותה בבית המשפט כי יש להעדיף את גרסתה במשטרה ולפיה רכב הנאשם היה מצוי בנתיב הימני ביותר בצומת ולא בנתיב השני מימין כפי שהעידה בבית המשפט. הנאשם עצמו ציין כי היה בנתיב הימני ביותר. בוחן התנועה והמתנדבת הגיעו לזירה לאחר התאונה ועל כן אינם יכולים לתרום לבירור מחלוקת זו. עם זאת, הבוחן ציין בעדותו כי התאונה אירעה בשעה שרכב הנאשם פנה ימינה מן הנתיב השני מימין או כאשר הוא בנתיב הימני ביותר אך נמצא רחוק משפת המדרכה. נוכח כל האמור, המעט שניתן לומר במקרה זה הוא כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי הנאשם סטה עם רכבו ימינה בצומת עוד בהיותו בנתיב השני מימין, המיועד לנסיעה ישר בלבד.

10. קיומן של סתירות בעניין הנתיב בו נהג הנאשם עובר לתאונה אין בהן כדי למנוע את בית המשפט מלקבוע ממצאי עובדה בשאלה. אני קובע כממצא כי הנאשם ביקש לבצע פנייה ימינה מן הנתיב הימני ביותר ולא מן הנתיב השני מימין. קביעה זו אינה רק מתבקשת מן הצורך להניח הנחה עובדתית לטובת הנאשם, בהתאם לגרסתו, אלא גם מהווה כפועל יוצא מהערכת משקל העדויות הנוגעות לעניין. שלושה עדים יכולים להעיד באופן בלתי אמצעי באשר לנתיב נסיעתו של הנאשם עובר לתאונה. הנאשם עצמו, הנפגע והעדה איזבל דג'ו. איל, על פי האמור בעדותו, עקף את רכב הנאשם ונסע מלפניו בעת שאירעה התאונה. הוא לא ראה את מהלך התאונה אלא שיער או הסיק כי התאונה נגרמה לאחר שהתבונן לאחור. עדויות הנפגע והנאשם, איש איש בדרכו, הן עדויות של בעלי אינטרס בתוצאות המשפט. שמעתי את עדותם והתרשמתי מניסיון של כל אחד מעדים אלה להעצים את הרושם בדבר הזהירות הרבה בה הוא נהג ומאידך -

חוסר הזהירות בו נהג העד האחר. התרשמתי, כי למעשה רק הגב' איזבל דג'ו היא עדה אובייקטיבית שאין לה כל נגיעה למשפט ותוצאותיו. עדה זו הודתה בפה מלא ובכנות ראויה לציון כי האמור בהודעתה במשטרה - ולא הגרסה שמסרה בבית המשפט - בנוגע לנתיב נסיעת הנאשם היא המצביעה על מהלך הדברים הנכון והתרשמתי כי נכון יהיה לתת מלוא האמון בגרסתה; גרסה שלפיה רכב הנאשם היה מצוי בנתיב הימני ביותר עובר לתאונה. קביעה זו לפיה רכב הנפגע ורכב הנאשם נסעו זה אחר זה בנתיב הימני ביותר ומנתיב זה ניסה הנאשם לבצע פנייה ימינה אינה מצדיקה לראות בנהיגת הנאשם קלת ראש אלא נהיגה חסרת זהירות, כמפורט להלן.

כאמור, הנאשם אישר בעדותו כי ביצע - או ניסה לבצע - את הפנייה ימינה לרחוב לאה במרחק רב יחסית משפת המדרכה. בהודעתו במשטרה ציין כי החל לבצע את הפנייה במרחק של 1.5 מ' משפת המדרכה. הוא מסר כי עשה כן משום שהוא "רכב גדול". בעדותו בבית המשפט הוסיף פרטים רבים וכבושים כמו חשש לפגיעה בהולך רגל או בעמוד או כי גלגליו האחוריים יעלו על המדרכה. הנאשם מודה כי העקיפה מימין של חברו של הנפגע, איל, גרמה לו להשהות עוד יותר את ביצוע הפנייה ימינה ולמעשה להגדיל את הקשת בה בוצע התמרון לפנות ימינה. כדברי הנאשם: " **האופנוע הראשון כבר הסיט אותי עוד טיפה**" (ע' 21 ש' 30-31 ו ע' 22 ש' 1) וכן " **ולקחתי קצת יותר רחב ברגע שהיה את האופנוע שהיה את האופנוע מאחורה**". כפי שצוין עדת התביעה איזבל דג'ו הצביעה בפני הבוחן ירקוני על מרחק של 2 מטרים משפת המדרכה כעל הנקודה שממנה ביצע הנאשם את תמרון הפנייה ימינה. לאור האמור בגרסת הנאשם כאמור, וגם בהביאי בחשבון כי הבוחן לא ביצע מדידה מדויקת של המרחק ולא תיעד את ההצבעה, הרי שהמרחק בו נקבה העדה איזבל דג'ו תואם בעיקרו למעשה את המרחק שבו מודה למעשה הנאשם בהודעה במשטרה ובעדותו בבית המשפט.

11. הנאשם העיד כי הוא התבונן כל העת במראות הרכב (ראו למשל: ע' 19 ש' 24-25 וע' 21 ש' 5). הוא נשאל בחקירה נגדית מדוע לא הבחין באמצעות המראות בנפגע ובחברו אילו התבונן במראות. הנאשם השיב כי לא הבחין ברוכבים " **כי הם באו במהירות**" (ע' 21 ש' 12). עם זאת, הודה בהגינות כי אין לו דרך לקבוע אם נסיעתו של הנפגע הייתה אכן מהירה (ע' 21 ש' 24-25). הנאשם ציין בעדותו כי ביצע את הפנייה במרחק רב משפת המדרכה " **ת] במקרה השני כן, לאור האירוע שקרה**" (ע' 22 ש' 1). "האירוע" אליו מכוון הנאשם הוא עקיפה שביצע איל באופנועו. ברם, כפי שציין הנאשם עצמו, "התוספת" למרחק משפת המדרכה שגרמה העקיפה שביצע אייל לא הייתה משמעותית גם לא לשיטת הנאשם שכן הנאשם מודה כי " **האופנוע הראשון כבר הסיט אותי עוד טיפה**" (ע' 21 ש' 30-31 ו ע' 22 ש' 1) וכן " **ולקחתי קצת יותר רחב ברגע שהיה את האופנוע שהיה את האופנוע מאחורה**". במלים אחרות, הנאשם החל לבצע את תמרון הפנייה ימינה בהיותו במרחק רב יחסית משפת המדרכה, בניגוד לדין כפי שיפורט, ועל מרחק זה נוספה "תוספת מרחק" בעקבות תגובת הנאשם לעקיפה שביצע איל.

12. תקנה 42 לתקנות התעבורה קובעת כי " **נוהג רכב המתכוון לפנות ימינה, לא יפנה אלא כשהוא נמצא עד כמה שאפשר סמוך לשפה הימנית של הכביש ואין בצדו הימני רכב אחר בתנועה, ויפנה ימינה פניה חדה, זולת אם סומן אחרת על פני הכביש**". במקרה שלפני, הודה הנאשם כי ביקש לפנות ימינה. הנאשם הודה כי ביצע את הפנייה במרחק של כ-1.5 מ' משפת המדרכה ועל מרחק זה יש "תוספת" מרחק הנובעת מכך שאיל, חברו של הנפגע, עקף את רכב הנאשם. למסקנה דומה ניתן להגיע גם מתמונת רכב הנאשם לפני שהוזז שצולמה על ידי עדת התביעה איזבל דג'ו אשר להגנה ניתנה הזדמנות מלאה לחקור אותה בעניין זה (ראו נ/2 ש' 20). אני ער לכך שהבוחן מר ירקוני לא ביצע מדידה מדויקת ולא תיעד את תוצאות הצבעתה של העדה איזבל דג'ו אולם בשים לב לגרסת הנאשם עצמו

נראה כי הפער בין המרחק שצינה עדת התביעה למרחק שבו ביצע הנאשם עצמו את הפנייה אינו גדול.

13. הנאשם ציין בהודעה במשטרה כי אותה לפני ביצוע הפנייה ימינה. גרסה זו נוגדת את גרסתה של עדת התביעה איזבל דג'ו במשטרה (נ/2) אשר ציינה כי **"נראה כאילו רוצה לנסוע ישר. הוא היה ללא איתות ואז הרכב המסחרי שהגיע כמעט מולי פנה באופן פתאומי ימינה לכיוון רחוב לאה..."** (נ/2 ש' 11-13). אני סבור כי מבין גרסאות אלה בסוגיית האיתות יש להעדיף ללא היסוס את גרסתה של עדת התביעה הן משום שהיא אובייקטיבית ואינה נוגעת בדבר, להבדיל מן הנאשם, והן משום שגרסתה לא נסתרה בחקירה נגדית ולמעשה ההגנה לא טרחה לחקור את העדה ביחס לנקודה זו בגרסתה. נזכיר כי על פי תקנה 58 לתקנות התעבורה חלה חובה לאותת כל אימת שנהג מתכוון "להפנות את רכבו" או "לסטות מכיוון נסיעתו". במקרה שלפני, חייב היה הנאשם לאותת על מנת להזהיר את יתר עוברי הדרך בדבר כוונתו וזאת הוא לא עשה.

14. כסיכום ביניים, אני קובע כי במועד הרלוונטי נסע רכבו של הנאשם ברחוב בני אפרים ממערב למזרח בנתיב הימני ביותר כאשר מאחורי נוסע הנאשם עם אופנועו. הנאשם נכנס לצומת כאשר רכבו מצוי מרחק משמעותי משפת המדרכה הימנית וכאשר את התמרון לפנות ימינה ביצע במרחק ניכר משפת הצומת וללא איתות. לטעמי, אופן נהיגתו כאמור של הנאשם הוא שגרם לנפגע להניח כי מגמת פניו של רכב הנאשם לנסוע ישר ולא לפנות ימינה. הנפגע, שנסע אחרי רכב הנאשם ולא במקביל לו כפי שציין הנפגע בעדותו, במטרה להמשיך ישר בדרכו התנגש עם רכבו ברכב הנאשם לאחר שהנאשם החל לבצע תמרון פנייה ימינה. ממצאי עובדה אלה מצביעים לטעמי על כך כי הגם שהנאשם לא נהג בקלות ראש כפי שיוחס לו בכתב האישום הרי שנהיגתו במרחק רב משפת המדרכה וללא איתות ותוך יצירת "מצג" לנהגים שמאחוריו כאילו ברצונו להמשיך בנסיעה ישר היא נהיגה חסרת זהירות. נוכח כל הנתונים האמורים יש להכריע בטענה אפשרית לפיה יש לייחס לנפגע רשלנות תורמת עקב אי שמירת מרחק. אקדים ואומר כי לטעמי וודאי שלא ניתן לקבוע כי רשלנותו של הנפגע הייתה "מכרעת" במובן של ניתוק הקשר הסיבתי בין חוסר הזהירות של הנאשם לבין תוצאות התאונה. בפסיקה נקבע לא אחת כי על רשלן לצפות כי נהגים אחרים יתרשלו אף הם ואין ברשלנות זו כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין רשלנות הנאשם לבין תוצאות התאונה. אכן, **"מעשה רשלנות של אחר אין בו, כשלעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את מי שעושה מעשה של הפרת חובת זהירות, אשר כתוצאה ממנו נגרם נזק כאשר חייב היה לחזות מראש, כי המעשה או המחדל עשויים להזיק, וכי אדם אחר עלול להיפגע ולסבול נזק. מעשה רשלנות, ותהיה זו אך רשלנות בדרגה גבוהה של מאן - דהוא אחר, אין בו, כשלעצמו, בשל חומרתו, כדי לשחרר מאחריות אם הגורם הרשלני הראשוני חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות כאמור."** (ע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סעיד, פ"ד לח (2) 533 (1984)). במקרה שלפני, אני סבור כי הנאשם יכול וצריך היה לצפות כי התחלת ביצוע פנייה באופן פתאומי ימינה מנתיב המאפשר נסיעה גם לכיוון ישר, במרחק כה גדול משפת המדרכה ללא איתות, עשויה לשדר "מסר" ליתר הנהגים ובכלל זה לנפגע, כי בכוונת הנאשם להמשיך בנסיעה ישר ולא לפנות ימינה. על כן, אין בהתנהגות הנפגע כדי להביא לניתוק הקשר הסיבתי לקרות התאונה. עם זאת, נראה כי אין חולק כי על פי קביעות העובדה דלעיל, הנפגע עצמו נהג ברשלנות במהלך האירוע. כמי שנוהג כאשר לפניו רכב אחר, מוטלת על הנפגע חובה על פי תקנה 49 לתקנות התעבורה לשמור על מרחק שיאפשר עצירת רכבו בכל עת על מנת למנוע תאונה. ייתכן כי דברי הבוחן לפיהם **"האופנוע לא צפה שהמסחרי ישבור ברגע האחרון ימינה"** (ע' 17 ש' 23-26 וכן ש' 27-29) משקפים את מהלך התאונה מנקודת מבטו של הנפגע אך לא את המצב הנורמטיבי הנכון. חובתו של הנפגע לשמור על מרחק שיאפשר עצירת רכבו שרירה וקיימת בכל עת ואינה קשורה רק לנסיבות אותן צפה הנפגע. יתרה מזו, גם בעת שהוצג לבוחן התרחיש "ההיפותטי" שהפך לממצא עובדתי נוכח האמור, ולפיו הנפגע נסע

בעקבות רכבו של הנאשם באותו מסלול אמר הבוחן " **אם הרוכב רואה רכב לפניו הוא לא ירשה לעצמו לנסוע 50 קמ"ש בלי לשמור מרחק. זו הנחתי. אם לא עשה כן - יש רשלנות תורמת**" (ע' 17 ש' 41-43). במלים אחרות, הבוחן מציין כי על פי קביעות העובדה דלעיל, הייתה לנפגע רשלנות תורמת לקרות התאונה.

15. נוכח כל האמור, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגת רכב בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21 ג לתקנות התעבורה (2429) וגרימת חבלה של ממש. לצד זאת, מצאתי לייחס לנפגע רשלנות תורמת לקרות התאונה אשר אינה מנתקת את הקשר הסיבתי בין חוסר זהירותו של הנאשם לבין גרימת התאונה.

ניתנה היום, 20 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים